

Entrevista

“La Xina busca en l'euro una opció per a invertir”

Ming Zhang

Sots-director de Finances Internacionals de l'Acadèmia de Ciències Socials de la Xina.

La Xina és el prestador mundial. Països amb dificultats de liquiditat fan cua perquè Pequín els compri deute. El 12% del deute públic espanyol és a les seves mans; el 25% del deute americà en mans estrangeres, també. Però la Xina comença a veure la necessitat de diversificar el risc.

—La Xina ja disposa de més d'un bilió de dòlars en deute dels Estats Units i com més va més augmenta l'adquisició de deute europeu. Quant és prou?

—Abans de la crisi els bons de deute eren una bona manera d'invertir les reserves de capital estranger, rendibilitat assegurada i pocs riscos. Però l'endeutament tan fort i l'augment exagerat del deute públic a països com els Estats Units empeny les autoritats xineses a cercar noves opcions en què es puguin distribuir les carpetes d'inversions. En l'euro, per exemple.

—Hi ha raons polítiques en la compra de deute, o simplement s'hi busca rendibilitat?

—Es busquen sempre les màximes rendibilitats, però, òbviament, també pot haver-hi raons polítiques, per a establir bones relacions amb els seus socis. A més, si assumeixes més risc ara, en el futur pots tenir més beneficis.

—Tots aquest diners que s'inverteixen fora, no es podrien utilitzar en mesures que estimessin l'economia interna xinesa?

—Si volem estimular el consum intern hem de reduir l'estalvi de les famílies, que a la Xina és molt elevat. Com que no hi ha un estat del benestar, la gent té incerteses sobre el futur i estalvia per si de cas. El govern ha de fer reformes fiscals i assegurar més recursos en salut, educació i pensions per a posar fi a aquests temors que incentiven l'estalvi. Si s'estimula el consum intern, podem no dependre tant de les exportacions.

—I es fa prou per a crear aquest embrionari estat del benestar?

—Els estàndards internacionals diuen que la inversió en educació i sanitat ha de superar el 8% del PIB. Aquí no arriba al 5%. El govern s'ha de comprometre més amb aquestes mesures.

—Quins són els perills que afronta l'economia del país i que podrien truncar el miracle econòmic xinès?

—Els màxims riscos per a l'economia xinesa són tres: primer, la disparitat en la despesa dedicada a les llars, el govern i les empreses públiques. Els dos últims s'enduen la majoria de recursos. El segon risc és que l'esglaió entre els més rics i els més pobres es fa més gran cada dia. I el tercer risc és que el sector manufacturer és extradesenvolupat,

MIQUEL TORAN

mentre que el sector serveis no és competitiu perquè és molt difícil de competir amb les empreses públiques que tenen el monopoli. Hem de permetre al capital privat d'entrar en sectors com ara la medicina, l'educació, les telecomunicacions, les infraestructures o el sector financer.

—I el deute públic? Si no es controla la despesa, es pot acabar com els Estats Units, Europa o el Japó?

—El deute públic xinès és oficialment del 20% del PIB, però si hi afegim la reforma del sector bancari, els bons emesos pels bancs de polítiques i els deutes de les províncies, el deute podria arribar al 60% o al 70%. Si el creixement del PIB s'estanca, deixem de tenir superàvit i hi ha alguna mena de crisi que necessiti la intervenció del govern, aquest deute pot ser un problema greu en cinc anys o deu.

*Miquel Toran
Pequín*